

Arrest

nr. 101 882 van 26 april 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 9 november 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 10 oktober 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 13 november 2013 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 januari 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 februari 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. VAN LAER en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U zou over de Pakistaanse nationaliteit beschikken en afkomstig zijn uit Swabi. U zou uw vader geholpen hebben in de familiezaak. Jullie zouden dieren kunstmatig insemineren.

U zou een aanhanger van de "ANP" (Awami National Party) zijn. Jullie zouden bedreigd zijn door de taliban, o.a. via dreigtelefoontjes.

Vier maanden voor oktober 2007 zou u ontvoerd zijn door de taliban. Ze zouden u mishandeld hebben. Wegens deze vernedering zou u bij de Aman Lashkar gegaan zijn. Dit is een lokale militie die tegen de taliban is en verbonden is aan de "ANP". U zou een commandant geweest zijn.

In oktober 2007 zou een vriend van u, een dokter, ontvoerd en vermoord zijn door de taliban. Nadat u zijn lichaam zag, zou er iets in u gebroken zijn.

U diende psychologisch begeleid te worden. Eerst zou u in Mardan behandeld zijn, daarna in Rawalpindi.

Uw arts zou u aangeraden hebben om Pakistan te verlaten.

Eind augustus 2009 zou u vanuit Karachi een schip genomen hebben.

Op 23 november 2009 diende u een asielaanvraag in België in.

Ter ondersteuning van uw asielaanvraag legt u volgende stukken voor: Belgische medische attesten, Pakistaanse medische attesten, zakelijke documenten, een handschoen die u voor uw beroep gebruikte, een attest over uw vader, de identiteitskaart van uw vader, schoolattesten, een "FIR" (First Information Report) met betrekking tot de dood van uw vriend, een krantenartikel over zijn moord, een "FIR" i.v.m. een bomaanslag en het krantenartikel dat hierover handelt, algemene krantenartikels, een CD, een brief van uw psychiater in Pakistan, verschillende getuigenissen i.v.m. uw problemen, foto's, een studentenkaart, uw domiciliëring, een kopie van uw identiteitskaart.

Tijdens uw tweede gehoor op het CGVS legde u een attest van uw Belgische werkgever voor.

Na uw tweede gehoor stuurde u volgende stukken na: medicijnverpakkingen, een brief over uw laatste psychologisch onderzoek in België, Belgische medische attesten, financiële attesten en Pakistaanse medische documenten.

B. Motivering

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden vastgesteld dat u er niet in bent geslaagd om uw vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken, en dit omwille van volgende redenen.

Gezien uw vage en vaak tegenstrijdige verklaringen kan er immers geen geloof worden gehecht aan verschillende kernelementen van uw asielrelaas.

*Zo is het **vooreerst** bevreemdend dat u over uw ontvoering door de taliban met geen woord repte voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).*

Hoewel uw vragenlijst van het CGVS ingevuld door de DVZ enkel een samenvatting van uw relaas kan geven, mag er van uitgegaan worden dat u de meest belangrijke elementen hier zou vermelden.

Daar uw ontvoering de directe aanleiding was tot uw lidmaatschap van de Aman Lashkar wat dan weer uw latere problemen veroorzaakte, is het bevreemdend dat u deze centrale gebeurtenis niet vermeldde voor de DVZ.

***Ten tweede** bestaan er onduidelijkheden over uw betrokkenheid bij de "ANP".*

Zo beweerde u vooreerst een supporter te zijn van deze partij. U gevraagd of u een lid was, ontkende dit in eerste instantie om daarna uw verklaringen te wijzigen: u zou sinds 2005 toch een lid geweest zijn, maar geen functie hebben gehad (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 8).

Hier staat tegenover dat u voor de DVZ heeft laten optekenen dat u enkel een sympathisant was.

Voorts beweerde u woonachtig te zijn in deze kieskringen: PF 3 en NA 1 (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 8, 9).

Uit openbare info blijkt dat de kieskring PF 3 te Peshawar ligt, waar het logischer zou zijn dat u stemde in de kieskringen PF31 tot PF 36 die allen in Swabi liggen, de regio waar u woonde. Ook uw nationale kiesdistrict NA 1 ligt in Peshawar, terwijl de districten NA 12 en NA 13 in Swabi liggen.

Deze twijfels over uw politiek activisme ondermijnen de geloofwaardigheid van uw lidmaatschap van de Aman Lashkar daar deze beweging volgens u afhankelijk is van de "ANP".

***Ten derde** kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering een commandant voor de Aman Lashkar geweest te zijn.*

Zo is er vooreerst onduidelijkheid over de duur dat u bij deze lashkar zat.

Waar u tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS nog beweerde dat u er maximum vier maanden bij zat, verklaarde u tijdens uw tweede gehoor dat u er minimum zes maanden en misschien zelfs langer bij zat (gehoor CGVS 18/10/10 p. 11, CGVS 18/09/2012 p. 5).

Ook beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat u bij uw benoeming tot commandant de vorige commandant H. opvolgde en dat men commandant wordt voor vijf maanden (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 11).

Tijdens het tweede gehoor kon u de naam van diegene die u opvolgde niet geven en bovendien wist u niet of uw functie iets tijdelijks was daar u enkel op de dood moest wachten (gehoorverslag CGVS 18/09/2012 p. 5, 6).

Voorts beweerde u tijdens uw eerste gehoor verantwoordelijk te zijn voor 7 dorpen, terwijl u tijdens het tweede gehoor aanhaalde dat het om 10 dorpen ging (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 11, CGVS 18/09/2012 p. 6).

Voorts beweerde u tijdens uw eerste gehoor dat u de commandant was van PF 3, terwijl zoals uit informatie die hierboven reeds werd aangehaald PF 3 in Peshawar gesitueerd kan worden (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 12).

Ook toen u gevraagd werd naar het beschrijven van de concrete acties die u ondernam als commandant bleef u uiterst vaag. U had het over het controleren van terroristen uit Buner, het oppakken van onbekenden, schietincidenten, maar u kunt geen enkel incident concreet schetsen (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 12).

Hoewel er tussen uw beide gehoren voor het CGVS twee jaren verlopen zijn, kan er toch vanuit gegaan worden dat u zulke details over deze essentiële periode dat u commandant was, zou weten te plaatsten.

Ten vierde mogen er ook vraagtekens geplaatst worden over uw medische behandeling en verblijf in Rawalpindi.

Tijdens uw eerste gehoor voor het CGVS verklaarde u gedurende een jaar en vier maanden in Rawalpindi een medische behandeling ondergaan te hebben. U zou daar veilig geweest zijn voor de taliban daar u behandeld werd in het kwartier van het leger; u zou dit kwartier nooit verlaten hebben (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 3, 14).

Tijdens uw tweede gehoor beweerde u dan weer maximum 6 tot 7 maanden daar behandeld te zijn en u verbleef niet continue in het militaire ziekenhuis waar u behandeld werd: uw vader zou een huis gehuurd hebben (u kende het adres niet) in het burgergedeelte van de stad Rawalpindi (gehoorverslag CGVS 18/09/2012 p. 7).

Er kan dan ook vastgesteld worden dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor de taliban.

Uw verklaring dat op dit ogenblik alles in orde is met uw familie, dat ze een normaal leven hebben, terwijl ze nog in uw thuisdorp wonen, wijst er ook op dat u niets te vrezen heeft van de taliban (gehoorverslag CGVS 18/09/2012 p. 7). De taliban staat immers bekend als een genadeloze organisatie die zeker ook de families van hun beoogde slachtoffers niet zou sparen.

Ten vijfde bestaan er ook ernstige twijfels over de oprechtheid van uw verklaringen over uw reisroute. U beweerde per schip naar België gekomen te zijn, maar uw beschrijving van wat een moeilijke en zware route is, is dusdanig stereotiep en vaag dat hier geen enkel geloof aan kan worden gehecht.

U beweerde van Karachi, Pakistan naar Turkije op een schip gezeten te hebben, maar buiten de kleur van dit schip kunt u geen enkel ander detail verschaffen. Na Turkije zou u nog over Griekenland en Italië gereisd zijn op weg naar België (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 7).

Voor de DVZ verklaarde u overigens dat uw schip rechtstreeks van Pakistan naar België voer (DVZ-verklaring punt 34).

Daarnaast merkte u voor het CGVS nog op dat u in Pakistan weliswaar over een paspoort beschikte, maar u zou dit aan uw smokkelaar hebben gegeven. U heeft er echter geen idee van wat uw smokkelaar deed met dit paspoort, noch deed u enige moeite om dit belangrijke identiteitsdocument terug te krijgen (gehoorverslag CGVS 18/10/10 p. 7).

Bovendien had u voor de DVZ duidelijk verklaard dat uw paspoort zich in Pakistan bij uw ouders bevond (DVZ-verklaring punt 21).

Het lijkt er dan ook sterk op dat u dit paspoort achterwege probeert te houden daar het over mogelijke in- en uitreisstempels beschikt die een ander licht op uw vluchtroute zouden werpen.

Deze vaststelling ondermijnt dan ook verder het geloof in uw verklaringen.

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen.

Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan.

Hoewel u uit deze regio afkomstig bent, kan er geen geloof worden gehecht aan uw bewering een vrees te moeten koesteren voor de extremisten.

Ook bleek nergens uit uw verklaringen een vrees voor uw autoriteiten.

De vaststelling dat u zich in België tot de Pakistaanse ambassade wendde om een NICOP (National Identity Card for Overseas Pakistani) te krijgen wijst er ook op dat u niets voor uw autoriteiten te vrezen heeft.

U bent hoger opgeleid, spreekt Urdu en ook in het verleden verbleef u al eens een langer tijd buiten uw thuisregio. Dit lokale conflict staat uw terugkeer naar Pakistan dan ook niet in de weg daar u elders in Pakistan zou kunnen gaan wonen.

De door u voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze bovenstaande appreciatie in een positieve zin zouden doen ombuigen.

Uw identiteitskaart en domiciliëring kunnen aanvaard worden.

Ook over uw scholingsattesten en alle met uw werk verbonden documenten, foto's en voorwerpen kunnen geen opmerkingen gemaakt worden.

Uw Belgische werkattest voegt niets wezenlijks toe aan uw asiëldossier, net zomin als uw financiële documenten dit doen.

Wat betreft de door u voorgelegde "FIR"'s en krantenartikels dient te worden opgemerkt dat uw naam er volgens uw verklaringen nergens in voor komt. Ze ondersteunen uw persoonlijke asiërelaas dan ook niet.

De attesten die uw problemen dienen te ondersteunen kunnen gezien bovenstaande bemerkingen niet aanvaard worden. Ze hebben een duidelijk gesolliciteerd karakter wat ook blijkt uit de vaststelling dat ze in het Engels werden opgesteld.

Ook de Cd met hierop een verklaring van een notabele heeft een gesolliciteerd karakter en kan niet aanvaard worden daar ze dient om uw ongeloofwaardige relaas te ondersteunen.

Wat betreft de door u voorgelegde medische attesten (zowel uit Pakistan als België) dient te worden gesteld dat dit geen ander licht werpt op de inschatting van uw asiëlmotieven.

Na analyse van de gehoorverslagen kan worden vastgesteld dat uw verklaringen op tal van aspecten gedetailleerd zijn en bovendien plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte. Er dient dan ook te worden aangenomen dat u in staat bent om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen. Deze attesten geven geen elementen aan die wat dit betreft tot een andere beoordeling zouden leiden. Er is dan ook geen enkele indicatie dat u moeilijkheden zou hebben op cognitief niveau of dat deze een verklaring zouden bieden voor de boven aangehaalde argumenten. Dit blijkt ook uit uw laatste Belgische medische attest waarin wordt gewezen op de remissie van uw depressie.

Deze attesten vermogen dan ook geenszins uw geloofwaardigheid te herstellen.

Deze medische attesten kunnen uw asiëlmotieven niet hard maken. Ze zijn geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin u de psychisch trauma opliep. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt. Rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de verwondingen of het psychisch trauma werden opgelopen. Echter doen deze medische attesten geen uitspraak over de precieze omstandigheden waarin u verwond werd of het trauma opliep en houdt dit aldus geen enkele indicatie in over de omstandigheden, laat staan de daders van deze verwondingen. Ook de geneesmiddelen waarvan u voorschriften en verpakkingen voorlegt breken bovenstaande vaststellingen niet af.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.2. Middelen

Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 9 november 2012 een schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), van de motiveringsverplichting, van artikel 62 van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Waar de commissaris-generaal verschillende tegenstrijdigheden opmerkt, wijst verzoeker erop dat hij (zie het verzoekschrift, p. 2) "*tijdens de drie gehoren steeds (heeft) benadrukt dat hij mentale problemen heeft*" en dat hij medische attesten heeft neergelegd. Hij stelt dat zijn behandelende psychiater nogmaals bevestigt (zie p. 2) "*dat verzoeker sinds 2010 in behandeling is voor recidiverende*

depressies, dat hij in Pakistan elektroshocks kreeg en dat hij voor lange tijd medicatie dient in te nemen".

Op de vaststelling in de bestreden beslissing dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken geen melding maakte van zijn ontvoering door de taliban, repliceert verzoeker (zie p. 2) *"dat hij op dat moment nog maar net in België was, dat hij niet wist wat te verwachten van de procedure en dat hem gezegd werd kort en bondig te zijn"*; hij voegt hier aan toe dat hij zich erg schaamde voor wat er gebeurd is tijdens die ontvoering, meer bepaald het seksueel misbruik.

Wat betreft de vastgestelde onduidelijkheid aangaande zijn betrokkenheid bij de ANP, legt verzoeker uit dat hijzelf geen onderscheid maakte tussen sympathisant en lid, dat zijn hele familie de partij steunde en dat hij daarom "sinds zijn geboorte" gebonden was aan de ANP.

Verder bevestigt verzoeker dat hij woonachtig was in kiesdistrict PF33; wat volgens hem bevestigd wordt door het certificaat van het "Chief Minister's Secretariat" dat hij voorlegde.

Betreffende *"de numerieke verschillen"* in verzoekers verklaringen aangaande zijn activiteiten voor de Aman Lashkar, wijst verzoeker er op (zie p. 3) *"dat er twee jaren verlopen zijn tussen beide gehoren"*, dat de activiteiten plaats hadden in het jaar 2007, dat hij sindsdien steeds onder psychologisch-psychiatrische behandeling heeft gestaan en dat hij in Pakistan elektroshocks kreeg *"die geheugenproblemen veroorzaken"*.

Verzoeker verklaart dat hij tijdens de medische behandeling in zijn land van herkomst, in een huis vlakbij het ziekenhuis van Rawalpindi verbleef, maar dat hij niet zeker weet of dit zich in het militaire of civiele deel van de stad bevond. Dat de commissaris-generaal verzoeker *"toch dwingt om een schatting te maken"* van zijn behandelingstermijn terwijl hij een document had afgegeven met vermelding van de begin- en einddatum, omdat hij geheugenproblemen ervaart, duidt volgens verzoeker (zie p. 3) *"op de onwil om rekening te houden met de medische toestand van verzoeker"*.

Verzoeker laat omtrent zijn reisroute gelden dat hij mentale problemen heeft en veel pillen neemt.

Verzoeker voert nog aan dat in de beslissing van de commissaris-generaal (zie p. 3) *"niet besproken wordt waarom aan verzoeker de subsidiaire bescherming wordt geweigerd"*; volgens hem is er *"geen motivering op dit punt"*.

De paragraaf van de bestreden beslissing aangaande de situatie in het noordwesten van Pakistan, bevat volgens verzoeker verscheidene elementen die er op wijzen dat hij wél in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, gezien zijn afkomst uit Swabi niet wordt betwist.

Hij wijst er op (zie p. 4) *"dat voor mensen afkomstig uit quasi de hele oostelijke regio van Afghanistan (die vlakbij Swabi ligt) in subsidiaire bescherming wordt voorzien"*.

Verzoeker laat nog gelden dat hij werd gefolterd en dat hij psychische problemen heeft, waardoor hij tot een kwetsbare groep behoort. Hij is van mening dat het (zie p. 4) *"voor hem dan ook onmogelijk om zich elders in het land te vestigen zonder enige mantelzorg of enig sociaal netwerk"*.

2.1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een attest van 7 november 2012 van dr. Haezaert dat stelt dat verzoeker sinds 2010 in behandeling is voor recidiverende depressies, dat hij in Pakistan elektroshocks kreeg en dat hij voor lange tijd medicatie dient in te nemen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR,

Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

Vooreerst stelt de Raad vast dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet in staat is om gehoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden *“medische toestand”* van die aard is om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker meermaals op zijn medische en mentale toestand; hij stelt dat hij *“tijdens de drie gehoren steeds (heeft) benadrukt dat hij mentale problemen heeft”* en dat hij medische attesten heeft neergelegd.

Zo uit de neergelegde attesten blijkt dat verzoeker depressief is en lijdt aan een bipolaire affectieve stoornis, laat verzoeker evenwel na aannemelijk te maken dat dit de oorzaak zou zijn van de afgelegde tegenstrijdige en incoherente verklaringen, temeer gezien de vastgestelde tegenstrijdigheden en vaagheden geen details betreffen, maar wel elementen die de kern van verzoekers asielrelaas uitmaken.

Uit het verhoorverslag van het Commissariaat-generaal blijkt bovendien dat er ook verklaringen van verzoeker gedetailleerd en plausibel gesitueerd zijn in tijd en ruimte; er dient dan ook te worden aangenomen dat verzoeker in staat is om op een autonome en functionele wijze verklaringen af te leggen.

De inhoud van het attest stelt *“dat verzoeker sinds 2010 in behandeling is voor recidiverende depressies, dat hij in Pakistan elektroshocks kreeg en dat hij voor lange tijd medicatie dient in te nemen”*, kan niet worden aangenomen door verzoeker om te stellen dat zijn geestelijke toestand hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij in Pakistan elektroshocks kreeg *“die geheugenproblemen veroorzaken”*, noch geeft het attest uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld.

De arts doet vaststelling betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en, rekening houdend met zijn bevindingen, kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Desalniettemin moet worden opgemerkt dat een arts nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden kan schetsen waarbij de letsels werden opgelopen.

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoeker.

Vooreerst blijkt dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding maakte van zijn ontvoering door de taliban.

In zijn verzoekschrift legt verzoeker uit *“dat hij op dat moment nog maar net in België was, dat hij niet wist wat te verwachten van de procedure en dat hem gezegd werd kort en bondig te zijn”*; hij voegt er aan toe dat hij zich erg schaamde voor wat er gebeurd is tijdens die ontvoering, meer bepaald het seksueel misbruik.

De Raad wijst er op dat van een asielzoeker die verklaart te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een volledige en correcte manier aanbrengt. De asielzoeker dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste verhoor daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure (RvS 10 oktober 2006, nr. 163.364).

Dat verzoeker de ontvoering door de taliban, nochtans een van de wezenlijke elementen in zijn relaas, niet vermeldde tijdens zijn gesprek op de Dienst Vreemdelingenzaken, doet afbreuk aan zijn geloofwaardigheid.

Ook blijken de verklaringen van verzoeker omtrent zijn betrokkenheid bij de ANP niet coherent.

Zo verklaarde verzoeker bij zijn verhoor op 18 oktober 2010 op het Commissariaat-generaal eerst een "supporter" te zijn van deze partij; op de vraag of hij een lid was, ontkende verzoeker dit om daarna zijn verklaringen te wijzigen en te verklaren dat hij sinds 2005 toch lid was, maar geen functie had (zie het verhoorverslag, p. 8), terwijl hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken had aangegeven dat hij enkel een sympathisant was.

De uitleg in het verzoekschrift dat verzoeker dat onderscheid zelf niet maakt, dat zijn hele familie de partij steunde en dat hij daarom "sinds zijn geboorte" gebonden was aan de ANP, doet geen afbreuk aan zijn tegenstrijdige verklaringen omtrent een eventueel lidmaatschap.

Bovendien stelt de Raad vast dat verzoeker verklaarde woonachtig te zijn in de kieskringen PF 3 en NA 1 (zie het verhoorverslag, p. 8, 9), terwijl uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat de kieskring PF 3 te Peshawar ligt en het logischer zou zijn dat verzoeker stemde in de kieskringen PF31 tot PF 36 die allen in Swabi liggen en de nationale kiesdistrict NA 1 eveneens in Peshawar ligt, terwijl de districten NA 12 en NA 13 in Swabi liggen.

In zijn verzoekschrift bevestigt verzoeker dat hij woonachtig was in kiesdistrict PF33, wat volgens hem bevestigd wordt door het certificaat van het "Chief Minister's Secretariat" dat hij voorlegde. Deze loutere post-factum verklaring, noch het certificaat, verklaart echter verzoekers eerdere verklaringen woonachtig te zijn in de kieskringen PF 3 en NA 1.

Deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van verzoekers politieke bedrijvigheid.

Ten derde zijn de verklaringen van verzoeker omtrent zijn activiteiten voor de Aman Lashkar onaannemelijk vaag of incoherent: (i) met betrekking tot de duur dat verzoeker bij deze lashkar zat, verklaarde hij eerst dat het maximum vier maanden waren, terwijl hij tijdens zijn tweede verhoor verklaarde dat hij er minimum zes maanden en misschien zelfs langer bij zat (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 11; zie het verhoorverslag van 18 september 2012, p. 5); (ii) tijdens zijn eerste verhoor verklaarde verzoeker dat hij bij zijn benoeming tot commandant, de vorige commandant H. opvolgde en dat men commandant wordt voor vijf maanden (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 11), terwijl verzoeker tijdens het tweede gehoor de naam van diegene die hem opvolgde niet kon geven en bovendien niet wist of zijn functie iets tijdelijks was daar hij enkel op de dood moest wachten (zie het verhoorverslag van 18 september 2012, p. 5, 6); (iii) verzoeker beweerde tijdens zijn eerste verhoor verantwoordelijk te zijn voor 7 dorpen, terwijl hij tijdens het tweede gehoor aanhaalde dat het om 10 dorpen ging (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 11, zie het verhoorverslag van 18 september 2012, p. 6); (iv) verzoeker beweerde tijdens zijn eerste gehoor dat hij de commandant was van PF 3, terwijl zoals uit informatie in het administratief dossier blijkt dat PF 3 in Peshawar gesitueerd kan worden (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 12); (v) verzoeker was onaannemelijk onwetend over concrete acties; hij had het over het controleren van terroristen uit Buner, het oppakken van onbekenden, schietincidenten, maar kon geen enkel incident concreet schetsen (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 12).

In zijn verzoekschrift wijst verzoeker erop "*dat er twee jaren verlopen zijn tussen beide gehoren*" en dat de activiteiten plaats hadden in het jaar 2007.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans mag worden verwacht dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die de aanleiding vormen van zijn vlucht uit zijn land van herkomst, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn asielrelaas, op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft in iedere fase van het onderzoek, ook wanneer deze feiten plaatsvonden in 2007 en er een paar jaren verlopen zijn.

Er kan namelijk redelijkerwijs verwacht worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in diens geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

In casu legde verzoeker verschillende verschillende verklaringen af over zijn activiteiten voor de Aman Lashkar, wat de geloofwaardigheid ervan ernstig ondermijnt.

Ten vierde stelt de Raad vast dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegde over zijn medische behandeling en verblijf in Rawalpindi.

Tijdens zijn eerste verhoor verklaarde verzoeker gedurende een jaar en vier maanden in Rawalpindi een medische behandeling ondergaan te hebben en verklaarde dat hij daar veilig was voor de taliban gezien

daar hij behandeld werd in het kwartier van het leger, wat hij nooit verlaten had hebben (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 3, 14). Tijdens zijn tweede verhoor beweerde verzoeker daarentegen dat hij er maximum zes tot zeven maanden behandeld werd en dat hij niet voortdurend in het militaire ziekenhuis waar hij behandeld werd verbleef, gezien zijn vader een huis gehuurd zou hebben in het burgergedeelte van de stad Rawalpindi (zie het verhoorverslag van 18 september 2012, p. 7).

In zijn verzoekschrift verklaart verzoeker dat hij tijdens de medische behandeling in een huis vlakbij het ziekenhuis van Rawalpindi verbleef, maar dat hij niet zeker weet of dit zich in het militaire of civiele deel van de stad bevond.

De Raad stelt dat het louter bevestigen van één versie van de feiten, zonder elementen aan te voeren waarom die bepaalde versie de juiste zou zijn, niet dienstig is om de vastgestelde onverenigbaarheden in verzoekers verklaringen te weerleggen. Verzoeker beperkt zich tot een post-factum verklaring die duidelijk na reflectie tot stand is gekomen in een poging om de tegenstrijdigheid alsnog te vergoelijken.

In zijn verzoekschrift stelt verzoeker nog dat de commissaris-generaal hem *“toch dwingt om een schatting te maken”* van zijn behandelingstermijn terwijl hij een document had afgegeven met de begin- en einddatum van deze termijn op, omdat hij geheugenproblemen ervaart wat volgens verzoeker duidt *“op de onwil om rekening te houden met de medische toestand van verzoeker”*.

De Raad antwoordt dat het vergelijken van verklaringen een nuttige methode is om de waarachtigheid van het asielrelaas na te gaan; er anders over oordelen zou elk gehoor, dat tot doel heeft een precieze inschatting te kunnen maken van de gegrondheid van de vrees voor vervolging of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig maken.

Bovendien werd hierboven reeds vastgesteld dat verzoeker niet aantoont dat zijn *“medische toestand”* hem ervan zou weerhouden hebben volwaardige verklaringen af te leggen.

Ook de tegenstrijdige verklaringen over zijn medische behandeling en verblijf in Rawalpindi keren zich de geloofwaardigheid van verzoeker.

Ten vijfde verklaarde verzoeker dat op dit ogenblik alles in orde is met zijn familie, dat ze een normaal leven hebben, terwijl ze nog in zijn dorp wonen (zie het verhoorverslag van 18 september 2012, p. 7); in acht genomen het algemeen bekend gegeven dat de taliban bekendstaat als een genadeloze organisatie die ook de families van hun beoogde slachtoffers niet zou sparen, relativeert de rust van zijn familie de ernst van zijn vrees.

Ook hecht de Raad geen geloof aan de door verzoeker voorgehouden reisweg, gezien hij (i) onaannemelijk vaag was over het schip waarmee hij naar België zou zijn gekomen; (ii) enerzijds verklaarde dat het schip na Turkije nog over Griekenland en Italië gereisd zou zijn, terwijl verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat het schip rechtstreeks van Pakistan naar België voer (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 7; zie verklaring, nr. 34); (iii) verklaarde dat hij in Pakistan over een paspoort beschikte, maar dit aan zijn smokkelaar heeft gegeven, zonder te weten waarvoor en zonder moeite te doen om dit terug te bekomen (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 7); (iv) bij de Dienst Vreemdelingenzaken dan weer verklaarde dat zijn paspoort zich in Pakistan bij zijn ouders bevond (zie verklaring, nr. 21).

In zijn verzoekschrift herhaalt verzoeker dat hij mentale problemen heeft en dat hij veel pillen neemt.

De Raad herhaalt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij niet in staat is om normaal verhoord te worden in het kader van zijn asielprocedure, noch dat de door hem voorgehouden medische problemen van die aard zijn om een negatieve invloed te hebben gehad op de behandeling van zijn asielaanvraag.

Verzoekers verklaringen over zijn reisweg doen afbreuk aan zijn algehele geloofwaardigheid.

Gelet op bovenstaande vaststellingen kan aan het asielrelaas van verzoeker geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Een ongeloofwaardig relaas kan ook niet als basis dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoeker brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Wat de toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet betreft, is de Raad van mening dat verzoeker de precare veiligheidssituatie in het noordwesten van Pakistan kan vermijden door zich elders in zijn land van herkomst te vestigen.

Met toepassing van artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet is er immers geen behoefte aan bescherming indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees bestaat voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade, en indien van de verzoeker redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de verzoeker toegang moet hebben tot dat deel van het land en er zich moet kunnen vestigen (EHRM, *Salah Sheekh t. Nederland*, 11 januari 2007, § 141; EHRM, *Husseini t. Zweden*, 13 oktober 2011, § 97).

Uit informatie die aan het administratief dossier werd gevoegd, blijkt dat verzoekers thuisregio, met name het noordwesten van Pakistan, getroffen wordt door een openlijke strijd tussen de taliban en de Pakistaanse autoriteiten.

Dit conflict is blijkens de informatie echter zeer regionaal en wordt geenszins over het hele land gevoerd. Verzoeker kan dan ook de lokale problematiek ontwijken door zich elders in zijn land van herkomst te vestigen. De informatie bevat immers geen elementen waaruit zou blijken dat in heel Pakistan de situatie van die aard zou zijn dat burgers er om het even waar een reëel risico zouden lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift stelt dat de paragraaf van de bestreden beslissing aangaande de situatie in het noordwesten van Pakistan verscheidene elementen bevat die erop wijzen dat verzoeker wél in aanmerking komt voor de subsidiaire beschermingsstatus, stelt de Raad vast dat verzoeker zich beperkt tot een selectieve verwijzing naar bedoelde informatie.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift benadrukt dat hij tot een kwetsbare groep behoort en dat het voor hem onmogelijk is om zich elders in het land te vestigen “zonder enige mantelzorg of enig sociaal netwerk”, toont verzoeker dit niet in concreto aan en maakt hij dit ook niet aannemelijk.

Uit verzoekers eerdere verklaringen blijkt immers dat hij vóór zijn vertrek uit zijn land van herkomst, in Rawalpindi heeft verbleven, daar een medische behandeling heeft ondergaan en werd bijgestaan door zijn vader, waardoor verzoeker wel degelijk op een (familiaal) netwerk kan terugvallen en over een intern vluchtalternatief beschikt (zie het verhoorverslag van 18 oktober 2010, p. 3 en 14; zie het verhoorverslag van 18 september 2012, p. 7).

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat hem nergens in zijn land van herkomst de nodige zorgen zouden kunnen worden verstrekt of dat hij er niet op enig sociaal netwerk, welk dan ook, zou kunnen terugvallen. Bovendien slaagde verzoeker er ondanks zijn psychische toestand blijkbaar wél in een lange en zware reis vanuit Pakistan naar België te maken.

Verzoekers bewering in zijn verzoekschrift “dat voor mensen afkomstig uit quasi de hele oostelijke regio van Afghanistan (die vlakbij Swabi ligt) in subsidiaire bescherming wordt voorzien”, doet geen afbreuk aan deze vaststellingen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Conclusie

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de voormelde wet aantoonst.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig april tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE